

Vaig buscant l'església barroca, característica del lloc,
i la meravellosa plaça de la vila.

Sota la muntanya maragda

Les passes em porten, que ja tocava, a la bella Rectoria vella.

Faré veure que no hi he estat mai. Faré veure que durant tots els meus anys de joventut (ho dic així, que sona com si jo ja fos gran) no hi hagués passat nits de bona festa, alguna tarda de cinema per dos i moltes passejades matinals al mercat del dimecres.

Sant Celoni, diuen, és la capital del Baix Montseny, la segona de les comarques que ens tocarien per aquestes terres del Vallès. Té pinta de capital, és gran, i continua creixent i està ben comunicada i té moltes indústries que l'envolten i una bona zona comercial. Té de tot i força, que diuen. I això que va començar, com si res. Unes quantes masies que envoltaven la parròquia de Sant Martí de Pertegàs (que si voleu veure, encara podeu posant-hi una mica d'imaginació: la petita església del jardí de la rectoria vella, és una part de la nau central de les obres d'ampliació del s.XIV de la primitiva església de la que parlem, que era del s.XI) van ser l'origen d'aquest ara ric i poblat i sempre bulliciós Sant Celoni.

Els senyors del Montseny, al s.XI van fer construir una església dedicada a Sant Celoni a la vella carretera que unia Barcelona amb Girona. La van anar envoltant masies i cases que, al fer-se poble, van mantenir el nom de la capella: Sant Celoni.

Aquí és on sóc, com si no hi hagués vingut mai. He aparcat el cotxe a l'estació de tren. Estava tranquil·la. I m'encamino, dissimuladament, fent esses, cap al centre. Vaig buscant l'església barroca característica del lloc i la meravellosa plaça de la vila. Com m'agrada aquesta plaça. Potser perquè té, a tres bandes, tres edificis dels més bonics del lloc: venint de l'església, entrant a la plaça, al davant, l'ajuntament, a la dreta, Can Ramis i just darrera meu, l'imponent hotel Suís.

Si us he de ser sincera, ara que intento fer veure que no conec aquest lloc, us diré que tornaria sempre a aquesta plaça per dir: "Sant Celoni és bonic!", perquè si m'allunyo una mica del centre, vaig perdent aquesta sensació. M'agrada molt la part central, aquella part que durant l'edat mitjana era la població en si i a mesura que me'n vaig del centre, tinc aquella sensació que molt sovint tinc en aquests nostres pobles del Vallès, que a mi m'agradaria que no haguessin crescut tant, que s'haguessin quedat més petits, més pedregosos, menys habitats.

Però me'n allunyo perquè és el que toca i vaig resseguint aquesta quadrícula de carrers plens de comerços plens de vida.

Hi ha tantes botigues a Sant Celoni! I d'aquelles de tota la vida, eh? Negocis de tota mena i forma i manera que es veuen acostumats a l'anar i venir de la gent.

Les passes em porten, que ja tocava, a la bella

Població (1 de gener de 2007): 15.992

Població per grups d'edat:
Joves (0-14 anys): 2.553
Adults (15-64 anys): 10.944
Gent gran (>64 anys): 2.495

Polígons industrials: P.I. Cementiri, P.I. Molí de les Planes, P.I. Nord-est i P.I. les Torres

Equipaments sanitaris: Hospital de Sant Celoni. Tel. 93 867 06 17, CAP Sant Celoni. Tel. 93 867 41 51, Consultori Local la Batllòria. Tel. 93 847 10 32

Recursos turístics: Capella de Sant Pong, Ajuntament, Can Ramis, Església parroquial de Sant Martí, L'Escorxador, Capella de Sant Martí de Pertegàs, Hotel Suís, La Tèrmica, Rectoria Vella, Conjunt de la plaça de la Vila i el carrer Major, Sant Esteve d'Oizinelles, Sant Martí de Montnegre, Parc del Montnegre i el Corredor

Web municipal: www.santceloni.cat

Rectoria Vella. Recordo que el primer cop que vaig entrar al recinte (que faig veure que és ara, però no és ara) em va abraçar una pau molt gran, molt tranquil·la, molt verda, molt amable... Aquesta gesta tan ben retallada, aquests arbres tranquils, aquesta mínima remor de vent, aquesta església, aquest superb edifici romànic imponent i ben conservat. Com m'agrada la Rectoria Vella.

Aquí m'entretinc a pensar que m'he d'arribar també a la Batllòria, que aquest (jo creia) municipi forma part del municipi de Sant Celoni. Separats per la distància però units per l'administració. Així doncs, Sant Celoni encara és més gran del que a priori sembla, i que consti que ho sembla bastant.

M'agrada de Sant Celoni que se'l veu poble de treballadors, d'obres, de classe mitja (i que em perdonin els de classe alta), de poble d'aquells que s'ha anat fent, mentre creixia la seva població i la seva gent i les seves indústries i el seu comerç. Un poble primer de pagesos, de ramaders, de bosquerois i després de fabricants i industrials, un poble de gent treballadora.

M'agrada de Sant Celoni que és una de les portes del Montseny. Potser la més comuna i la més gran. Tant si vols anar cap al Montseny com cap a Santa Fe, enfilars la carretera de corbes que surt de Sant Celoni, a tocar de l'institut. Sant Celoni ens vigila l'entrada a la muntanya maragda, és el porter del nostre tresor. I no m'agrada gens tant de ciment, tant de pont, tant de túnel i tanta rotonda en aquesta carretera i a l'entrada de l'autopista i una mica a tot arreu.

Que parin una estona de construir, que s'oblidin del ciment i que mirin enlaire, cap al verd maragda, cap allà on mira Sant Celoni, que jo ho sé.

Vaig a fer un cafè al Trèbol o als Avets i si portés les butxaques plenes em deixaria temptar per un menú degustació a Can Fabes. I amb la panxa plena i els peus cansats (que Sant Celoni és molt gran), enfilaria el camí cap a casa, que és a prop.

A l'entrada o a la sortida del poble, preparen un centre comercial que tindrà botigues franquiciades i cinemes. Jo havia anat al cinema de Sant Celoni fa anys i en recordo les butxaques de 2, al fons de la sala. Aquest nou cinema i aquestes botigues i alguna nova fàbrica i molts pisos nous, seguiran convertint Sant Celoni en el que ja és, una capital petita però valenta, ben servida, preparada, a punt.

I quan surti del poble (aquest poble, ara us ho puc dir, on vaig sovint a sopar xinès i a comprar per tot el mes, on havia anat molt de festa, on havia passat sovint camí de la meva estimada Santa Fe), em pararé a mirar el pont reconstruït de l'entrada i la sortida, mig de pedra mig de ferro taronjós i triaré els bells jardins de la vella rectoria com a lloc bonic, com a plaça d'aquesta nova capital.